

Unsprezece Septembrie

Cristian Ovidiu

1 -Bem

pasărea fără aripi
se aşază la masă cu noi;
are ciocul îmbibat în sângele scurs,
uimitor,
peste timpul rănit pe care îl cercetăm
prin ecranul cu peşti toxici, alături
de halba cu bere sortită
să aducă aerul bolnav al
raţiei de viaţă.
Liniştita prăbuşire ne inundă venele
la New York se moare.

Mâine este ziua mea.

Unsprezece Septembrie 2

turnaţi în cenuşă

Ciocul păsării se înfige în trupul de sticlă
în zbor dezarticulat cu aripi risipite.
Bolnav pasărea sapă în
cercul înfierbântat al aerului otrăvit,
se rup cuvintele pământului care frânge
cerul rănit în compasul incandescent.
Inimi planează şi se strivesc de betonul încins
tremură carnea lăsată să curgă
cu izvor tăcut se împlineşte destinul
plecării din trup.
Cei ce devin zi rup groaza în silabe
sunt fiii neajunşi ai tăcerii
se nasc în oceanul de ochi
cu braţe desprinse, turnaţi în cenuşă
vocile lor haşurate
traversează versetul topirii într-o fiinţă.

Unsprezece septembrie 3

Primele Ore

În sângele involburat frica bântuie
în perfuzii.

Văzduhul înghite suflarea.
se așterne tăcerea în copaci.
Ninge peste apa interzisă
Umbra vieții miroase a duhoare,
fuga continuă din timpul suferind
spre colindul de iarnă.
Vânătorul sună din goarnă,
căprioare traversează orașul,
într-un decor pustiit
rujul iubirii
își tulbură culoarea.
Se aud primele sirene,
iarba va răsări prin ciment.

Unsprezece Septembrie 4

Aripile noastre

Sânul tău gust al piersicii plânge
în epava unui vis răstignit
expus zborului neterminat
nu-ți fie frică,
norii poartă chipul nostru
vom avea aripi
din tencuială trupurile captive
se vor desface în lumină
ușile deschise
vor lăsa iarna în toamnă
este timpul
să abdicăm
din visul care decora altădată cerul
în căutarea primăverii.
Nu-ți alunga zâmbetul
vreau să-l păstrez
în ființa care se zămislește
din foc și cuvinte
în liniștea așternută
vom avea aripi

Unsprezece Septembrie 5

Gândul fiului

De astăzi mama va împleti așteptarea
în părul păpușilor din geam
cu cârlionți de mătase din pletele lunii
pe buze le va pune ruj din praful de stele
își va dori la masă fiul

dar acesta nu va mai avea suficientă lumină să
începe număratoarea secundelor în drumul spre casă.
în mod permanent
ea va locui în salonul dimineților albastre,
căluții de mare și berzele o vor însoți.
Din coșul lui cu rufe purtate
va scoate cântecul de patefon pe care îl ascultau împreună,
apoi meticuloasă îl va înveli în straie
de duminică.
După amiaza va pregăti cina pentru timpul
șchiop

Telefonul 6

La capătul firului
sunt secunde pe care timpul le înrămează
spaima de a nu pierde zâmbetul bogat al toamnei
desprinde silabe din carnea cuvintelor
se naște strigătul de iarnă al fricii stăpâne din sânge
întunericul iscălește vocale pe diapazonul vocii
clinchetul metalic îmbracă stingher singura chemare
stinsă în marea de foc a zborului